

Ze sborových akcí

Út	17. 12.	14:30	setkání starších věkem
Út	17. 12.	19:00	ekumenická biblická hodina (P. Filipi)
So	21. 12.	10:00	generálka vánoční hry
Ne	22. 12.	9:30	bohoslužby s dětskou vánoční hrou
Út	24. 12.	15:00	Štědrovečerní ztišení v kostele společně s vršovickým sborem (Ester Čašková a Matěj Opočenský)
St	25. 12.	9:30	Boží hod vánoční (Ester Čašková, VP)
Ne	29. 12.	9:30	bohoslužby (Martina Lukešová)
Út	7. 1.	16:30	schůzka křesťanské služby
Út	7. 1.	19:00	schůzka hospodářské komise
Čt	9. 1.	19:00	Otevřené staršovstvo s rozhovorem o samofinancování

Případné změny v programu po uzávěrcce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangelnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Konfirmandi v Dobříši

Hrozen vinohradského evangelického sboru vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 20. každého měsíce. Redakční kruh tvoří *Matěj Cháb, Jakub Rais, Jana Šarounová, Barbora Uličná a Adelaída Wernischová*. Jazykové korektury: *Jana Šarounová*. Tiskovou verzi programem L^AT_EX 2_ε připravuje *Jan Mach*, internetovou *Jan Šaroun*. Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangelnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy posílejte na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejné.**

Konfirmandi v Dobříši

Obsah

Výzva k bdělosti	2
Varhaníci v našem sboru II.	6
Jaký je Bůh?	7
Adventní vázání věnců	8
Knihy vinohradských farářů	9

Výzva k bdělosti

Kázání Filipa Sedláka na Vinohradech 24.11. 2013 při ekumenických bohoslužbách s ČČSH

Text: Mk 13,31–37

Toto podobenství nacházíme s různými obměnami ve všech synoptických evangeliích. Beze změny však zůstává klíčová výzva: **Bděte!**

Výzva k bdělosti souvisí s očekáváním příchodu Pána a jeho Království. Tradičně se příchod Božího království staví do eschatologické budoucnosti. Ale Ježíš přece říká, že Království již vstoupilo do světa, že již je mezi námi a stále přichází. Proto jsou jistě oprávněné i pohledy, které jeho příchod staví již do tohoto věku. Naděje na Boží království se neomezuje jen na eschatologické Království na konci věků. Očekáváme i Království Boží tady na zemi v našich životech, v našich duších. Když budeme naslouchat a pustíme Boha do svého srdce, vstoupí do nás pokoj Království Božího již v tomto časném věku. „*O onom dni či hodině neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn, jenom Otec.*“

Stále si máme počínat, jako by náš Pán měl přijít v příštím okamžiku. Máme být bdělí a připravení. Ve Zjevení Janově se píše: „*Hle stojím u dveří a tluču. Kdo uslyší můj hlas a otevře dveře, k tomu vejdu a budu s ním večeřet a on se mnou.*“ Kdykoliv se může stát, že Bůh zatluče na naše dveře. Ale pokud nebudeme bdělí a přítomní, nebudeme připraveni na jeho příchod. Pak půjde o dům dál, protože ho neuslyšíme. Nebo ho uslyšíme, ale budeme to klepání považovat za něco, co počká. V našem polospánku nerozpoznáme důležitost a naléhavost toho klepání. Je-

žíš nás vyzývá k bdělosti, protože Bůh může přijít kdykoliv.

Když však spíme hlubokým spánkem a sníme si své fantastické sny, může bušit na naše dveře, jak chce, a my nevidíme, neslyšíme. Ale my přece Boží příchod očekáváme. Chceme, aby Království Boží vstoupilo do našich životů. Ale když nebdíme, jak k nám může přijít?

Máme být bdělí. Nejedná se jen o bdělost fyzickou, ale především o bdělost duchovní. Máme být čisté mysli a vnímat přítomný okamžik, ve kterém se můžeme setkat s Bohem. Bůh sice na naše dveře může zaklepat někdy v budoucnu, ale až se to stane, bude to právě „*ted*“. Ta chvíle, ve které se to stane, bude přítomným okamžikem.

Bůh se dává svobodně, komu chce, ale také se dává tomu, kdo uvěří, kdo požádá. . . Ale jak můžeme Boha žádat o příchod jeho Království, když spíme? Musíme se nejdříve probudit. A být stále probuzení.

V příběhu o Getsemanské zahradě je také výzva k bdělosti záležitostí klíčovou. Musíme být pozorní ve své bdělosti, abychom stejně jako apoštolové stále znovu a znovu neupadali do spánku i přes Ježíšovo napomínání. Mk 14,38 – „*Bděte a modlete se, abyste neupadli do pokušení. Váš duch je odhodlán, ale tělo slabé.*“

Je těžké stále bdít, být stále probuzený. Ani apoštolové nedokázali být stále bdělí. Ale Ježíš nás vyzývá – **Bděte!**

Adventní trh 2013

Konal se na druhou adventní neděli. Výtěžek byl určen jednak přímo prodávajícím organizacím, jednak středisku Víteček v Černošíně, které pracuje s dětmi s kombinovaným postižením. Ze všech prodejních aktivit se podařilo pro Víteček získat 7 406 Kč. Na tento účel byla věnována i chrámová sbírka, která vynesla 4 687 Kč.

Naši konfirmandi se opět vrhli s mikrofonom do víru „tržičkování“, aby získali od návštěvníků odpovědi na své otázky. Jen jaksi nepočítali se selháním techniky, které odmítla natáčet již po jednom respondentovi. Snad ovlivněna punčovými výpary vybila svou energii předčasně? Nikdo neví, a tak přinášíme alespoň jednu

získanou odpověď.

Můžeme se vás zeptat, zda víte, na co jdou utržené peníze z tohoto trhu?

Ano přečetla jsem si tady, že jdou na středisko Víteček.

A líbí se vám naše trhy?

Moc se mi to líbí. Koupila jsem si zvoneček, napichovátko a zvoneček pro dceru. Měli jsme také občerstvení a bylo to výtečné.

Doufáme, že tak pozitivních odpovědí by bylo víc, tak snad někdy příště technice domluvíme.

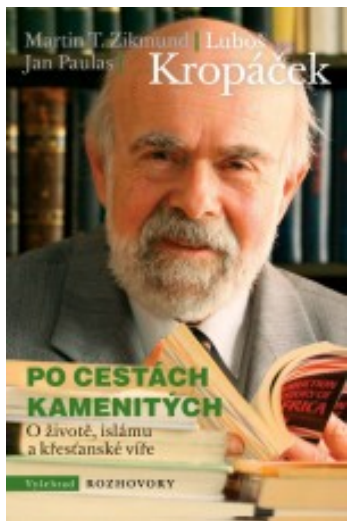
Ptala se Adelaida Wernischová, přepis jaš

zkoumání smysl a význam Bible. V otázkách pravdy a smyslu hrály právě od dob osvětenství rozhodující roli dějiny.

Ke konci 20. století však i ony zažily sesazení z trůnu neomylnosti. Ostří kritiky se přesunulo ze zkoumaných předmětů k procesu zkoumání jako takovému, k jeho přiznaným i zamlčeným agendám. Tato kniha se soustřeďuje na to, jak dějinám rozumějí a jak s nimi pracují nejdůležitější starozákonní teologie 19. a 20. století. Právě úloha, jakou příkládají dějinám, je důležitým klíčem k pochopení jejich celkové koncepce.

Zdroj: www.kosmas.cz

Po cestách kamenitých

Knih rozhovorů s Lubošem Kropáčkem

Možná si někteří vzpomenou, že islamolog Luboš Kropáček byl před několika lety hostem našich „třicátníků“ a hovořil právě na téma islámu. Z přednášky i následující diskuse asi mnohým z nás

utkvěl nejen obsah, ale i skromné a nenápadné řečnickovo vystupování. V listopadu vyšla v nakladatelství Vyšehrad kniha rozhovorů, které s ním vedli Jan Paulas (editor a redaktor Katolického týdeníku) a Martin Zikmund (naš bývalý farář, nyní farář v Libici a takéž redaktor Katolického týdeníku).

Knihu vydalo nakladatelství Vyšehrad s touto anotací:

„Islamolog a afrikanista Luboš Kropáček se již desítky let věnuje putování po neschůdných cestách poznávání dějin a kultury islámského světa. Rozhovor, který s ním vedli dva zkušení novináři, sleduje nejprve životní příběh absolventa arabistiky, anglistiky a afrikanistiky v Praze, který se v roce 1968 účastnil studentské expedice do nemocnice Alberta Schweitzera v Lambaréné. Tato mnohaměsíční cesta předznamenala celoživotní zájem Luboše Kropáčka o Afriku. Až do roku 1974 působil jako odborný asistent na FF UK, poté byl donucen odejít a živil se překlady a tlumočením z arabštiny. Po roce 1989 se na fakultu vrátil, v roce 2001 byl jmenován profesorem. Luboš Kropáček je autorem mnoha úspěšných knih o dějinách, kultuře a duchovnosti islámského světa. Připomeňme asi nejznámější, opakovaně vydávaný přehled Duchovní cesty islámu (Vyšehrad, 5. vydání 2011). Islám, islámský fundamentalismus a život muslimské společnosti proto představují druhé významné téma knihy. Tím třetím je křesťanská víra, pevný základ a opora v mnoha nelehkých životních situacích. I o nich je možné se v knize rozhovorů s jednou z výrazných osobností české vzdělanosti dočíst.“

Zdroj www.ivysehrad.cz

Stále bděte. Stejně jako vrátný čekající na svého pána máme bdít, protože nevíme, kdy se Pán vrátí. Bdělost je úkol, kterým byl vrátný pověřen, proto musí bdít v každé chvíli, dokud pán nepřijde.

Ale není snad křesťanství něčím výjimečným? Snahou o něco neskutečného? Něčím téměř absurdním? Vždyť vyznáváme Ježíše Krista, který vstal z mrtvých. To je něco nenormálního, neskutečného...

Ale Ježíš vstal z mrtvých! A Ježíš také bez přestání konal vůli svého Otce v nebesích. A on je naším největším vzorem.

Vzpomínky na vinohradské faráře IV.

Seriál o vinohradských farářích a vikářích pokračuje trochu netradičně, a sice vzpomínkami Ivana Klímy, jak je zachytil ve své knize Moje šílené století.

Pokračování z minulého čísla

Většina těch, kdo byli přede mnou anebo zároveň se mnou konfirmováni a docházeli na schůzky evangelické mládeže, byli ve víře vychováni. Chodili od dětství do nedělní školy, pak na bohoslužby, byli zvyklí se modlit – Bůh, který se v Ježíši obětoval, aby vykoupil lidstvo, byl pro ně daností, o níž nemělo smyslu přemýšlet.

Vědomí, že Bůh se v Ježíšovi obětoval za všechny, kdo v něj věří, a že navíc jednou zhodnotí i jejich činy, možná věřícího člověka zavazovalo k odpovědnějšímu životu a zároveň mu přinášelo úlevu. Já však nebyl vychován ani v křesťanské, ani v židovské tradici, a tak vše, co jsem se nyní dovídal, co jsem dokonce opakoval a hlásal, ve mně budilo otázky a pochyby.

Náš Pán ví, že nejsme dokonalí a přijímá nás takové. Říká nám: Bděte, stále bděte a očekávejte příchod Království, které je již za dveřmi. On ví, že je to pro nás nelehký úkol. Ale žádá nás, abychom se snažili ze všech sil. Ježíš nás vyzývá, abychom byli bdělými a probuzenými. Aby Boží vůle vládla v našem srdci, a my tak byli připraveni na příchod Království Božího. Abychom byli bdělí a připraveni otevřít dveře svého srdce, až na ně zaklepe Bůh.

Amen

V té době přišel do sboru mladý vikář Heryán, ten se měl o nás mladé starat. Byl to laskavý, srdečný člověk, vždy připravený nám v čemkoliv pomoci, každý náš problém s námi probrat. Jednou se mě zeptal, jestli je vůbec možné po tom, co jsem prožil, přijmout všechny ty strašlivé události pokorně jako Boží vůli. Po čase mě napadlo, že se neptal ani tak kvůli mně jako kvůli sobě, že ho soužila otázka, jak Bůh mohl připustit, aby hrdlořezové vládli na čas světu a konali své dílo, aniž by Bůh zasáhl.

Řekl jsem tehdy naučeně, že Boží vůle je nevyzpytatelná a že v počátcích křesťanství také vraždili tisíce nevinných jen pro jejich víru. Nevím, jestli ho má odpověď uspokojila, myslím, že takhle odpovědět by si dokázal sám.

Jenže mě netrápila otázka, zda Bůh jen přihlížel, jak mu vyvražďují jeho vyvolený lid, ale zda vůbec Bůh připouští a přihlíží; zda ten, jehož oslovujeme v modlitbách, naslouchá, může naslouchat, zda

vůbec je, a pokud je, zda ho může zajímat něco z vesmírného hlediska tak zanedbatelného, tak nepatrného, tak nicotného, tak pomíjivého, jako je lidstvo anebo dokonce jeden každý z nás.

V té době, když jsem byl večer venku, jsem se občas zastavil a při pohledu vzhůru jsem vždycky znovu žasl nad skutečností, že každá z hvězd je žhavým sluncem, tak vzdáleným, že jeho světlo k nám putuje tisíce, miliony nebo dokonce miliardy let. Ta vzdálenost, ta rozlehlost času mi připadaly nepředstavitelné, cítil jsem, jak mě ta představa vbíjí do země, proměňuje mě v zrníčko prachu. Mohla to všechno stvořit jediná bytost svou vůlí? Byla to vůbec bytost, anebo spíš nějaká nepochopitelná a nepopsatelná síla? A ta že na sebe vzala lidskou podobu, narodila se jako nemluvnátko, vyrostla, učinila několik zázraků, které zarážely svou titěrností ve srovnání se zázrakem, jímž je vesmír, zemřela odsouzena jako zločinec a buřič na kříži, pak vstala z mrtvých, a tím navždy zrušila základní zákon, jímž se vesmír řídí, totiž že všechno je podrobena zániku, dokonce i samy hvězdy, které trvají po nepředstavitelné miliardy let? Jak básnil už dávno Jan Neruda: Také to slunce ohnivé pomalu pohasíná, přijde i jeho hodinka, zhasne a mrtvě zsiná...

Ale pokud se to nepříhodilo tak, jak je psáno v evangeliích, je všechna víra klamná. A *nevstal-li z mrtvých Kristus*, napsal přece apoštol Pavel, *marná jest víra vaše, ještě jste ve svých hříších. A tak i ti, kteří zesnuli v Kristu, zahynuli. Jestliže pak naději máme v Kristu jen pro tento život, nejbídnější jsme ze všech lidí.*

Líbila se mi řecká mytologie, celé pasáže z převyprávěné Iliady jsem uměl nazpaměť a připadalo mi, což by jistě bylo v očích našeho vikáře rouhavé, že vlastně není podstatný rozdíl mezi řeckou představou bohův lidské podobě a představou jednoho Boha v lidské podobě, i když ten nakonec, na rozdíl od řeckých bohů, na sebe vezme všechnu lidskou bezmoc, a když v bolestech umírá, volá sám k sobě v temnotách, které se po poledni rozhostily nad zemí izraelskou: *Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?*

Jenže Homér psal ze své vůle, zachytil jen vyprávění či zpěvy svých předků, zatímco pisatelé biblických textů nepsali ze své vůle, ale z vůle boží, a ta zaručovala pravdivost jejich textů. Tohle dogma mě nepřesvědčilo. Kdo potvrdil, že biblické texty vznikaly z boží vůle? Jen jejich vyznavači. Bible, připadalo mi při její četbě, byla plná lidských vášní, lásky i zloby, také příhod, jež mi připadaly neuvěřitelné.

Otázek a pochyb jsem měl k nedopočítání. Proč mají být spaseni jen ti, co uvěří v Ježíše a v jeho učení? Jak je možno trestat nepokřtěné anebo ty, kteří se o Ježíšovi nikdy nedozvěděli, tak strašným trestem, jako je věčná smrt, když existuje milost, která tento trest promíjí? Jak to, že se Ježíš zjevil apoštolům, ale pak už nikdy nikomu? Proč se všechny podivuhodné zázraky děly právě jen v oněch vzdálených dobách, karn nedohlédneme? Kam se podějí všechny vykoupené duše? Pohybují se někde v prostoru naší země, anebo se vznášejí k nebesům a mizí v prostoru, kde se má snad nacházet ráj, ale kde vládne věčná tma a všespalující mráz? Anebo jsou natolik nehmotné, že se jich už nic nedotýká?

Knihy vinohradských farářů

Před vánoci se dostaly na trh tři knihy, jejichž autory nebo spoluautory jsou Ester Čašková, Petr Sláma a Martin Zikmund, kteří působili (nebo v případě Ester Čaškové působí) jako kazatelé našeho sboru.

Než půjdeme spát

Inspirace pro domácí pobožnosti s dětmi

Úvod k publikaci Ester Čaškové napsal Pavel Filipi:

Publikace „Než půjdeme spát – inspirace a povzbuzení pro rodiče“ je pěkné dílko, komplexně pojaté, teologicky korektní. Laskavý, nezákonnický a přitom návodný přístup k rodičům, i těm, a zvláště těm, kteří neprošli školou křesťanské (evangelické) zbožnosti, charakterizuje tuto příručku stejně tak jako citlivý vhled do dětské duše. Je za ní široká zkušenost pastýřská a rodičovská, která se však čtenářům nevnučuje jako norma,

nýbrž chce být otvíracím klíčem ke zkušenostem vlastním, což je specifíkem evangelické zbožnosti. Příručka přináší mimořádně bohatý materiál ukázek a příkladů; je to potřebné kompendium, jaké u nás v evangelickém prostředí má sotva obdobu.

Nové teologie Starého zákona a dějiny

Teologickou publikaci knihu Petra Slámy vydalo nakladatelství Vyšehrad s touto anotací:

Od dob osvícenství je křesťanská Bible předmětem kritického zkoumání. Zatímco představitelé církví tuto kritiku zprvu spíše odmítali, snaží se ji biblisté na univerzitách zúročit kladně. Výsledkem této snahy byl od konce 18. století nový žánr, nazvaný teologie Starého nebo teologie Nového zákona. Práce, které nesly tento název, byly odpovědí na otázku, jaký je tedy ve světle kritického

poslední část svého života?

Necouvejte před rizikem – spíše hledejte cestu vpřed. Ale buďte rozumní – zmírněte tempo. Co na tom záleží, že vám všechno trvá déle, než když jste byli mladí. Potřebujete sice častější odpočinek, ale zároveň máte víc času a méně spěchu než v dřívějších hektických dobách. Přibrzďte a užívejte si této příležitosti, abyste dělali věci, o které jste se třeba dříve nepokoušeli.

Rubinsteinovi bylo osmdesát, když ohromoval posluchače dokonalou hrou na

klavír. Gladstone se stal už počtvrté britským premiérem jako osmdesátník. John Wesley kázal každý den – a to mu bylo 88! Mojžíš vedl izraelský lid, když mu bylo 120. Osmdesátiletý Káleb vedl své vojáky k vítězství nad armádou obrů. Dvě třetiny nejslavnějších světových uměleckých děl vytvořili lidé starší 65 let. A proto: Ať vás nezastaví ani trocha deště, ani padající strom – riskujte a jděte dále.

Pokračování v dalším čísle

Z Anglického křesťanského rozhlasu – květen 2011, přeložila *Dagmar Bružová*

Adventní vázání věnců

Jako každoročně, i letos jsme se sešli velcí i malí na společné práci u jednoho dlouhého stolu, který překypoval spoustou ozdob, svíček, větviček, pájek a všeho toho, co je zapotřebí na zkrášlení adventních věnců. Dobrá nálada je samozřejmostí, ale radost dětí a jejich šikovnost je úžasná. Mají neuvěřitelnou obrazotvornost a nápady jen hýří. Také dokážou pomáhat, když si my dospělí nevíme rady. Takže krásná atmosféra, umocněná tím, že se odehrává v domě Páně.

Letos poprvé před vlastním zahájením byla společná krátká pobožnost, jejímž nosným tématem byla Důvěra a Pokora. V Bibli nacházíme celou řadu příkladů ukazujících důvěru v Nejvyššího. Jako 31. žalm Davidův, verše 15–16: Já však, Hospodine, důvěřuji tobě. . . „ nebo Př 3, 5–6: Důvěřuj Hospodinu celým srdcem. . . “.

Protože ale stojíme na prahu adventu,

promítlo se toto téma silně do Lukášova textu (1, 26–38) s důrazem na Mariina slova: „Hle, jsem služebnice Páně, staň se mi podle tvého slova.“ To je přece úžasný příklad bezmezné důvěry a pokory ve sdělené poselství, kterého se nám v Marii dostává. Marie přijímá, i když možná nerozumí, neboť je to obestřeno tajemstvím, ale tuší, že je jí tu svěřen velký úkol, a velebí Boha svým chvalozpěvem: ”Duše má velebí Pána a můj duch jásá v Bohu, mém Spasiteli, že se sklonil ke své služebnici v jejím ponížení. Hle, od této chvíle mě budou blahoslavít všechna pokolení, že se mnou učinil veliké věci ten, který je mocný. (Lk 1, 46–49).

To je velká víra a velké vyznání. Pokorná služebnice Páně. Zamysleme se více a s úctou nad touto služebnicí, vždyť je to matka našeho Pána Ježíše Krista.

Věra Vaňátková

Také mne zneklidňovaly časové údaje, nejen nepravděpodobný věk patriarchů, ale především vypočitatelný a krátký čas, před nímž byl stvořen svět i Adam a Eva (příliš svévolně zrozená z žebra Adamova). Náš vikář nám vysvětlil, že časové údaje v bibli jsou jen obrazy, jeden den tvoření znamenal celou éru a člověk se objevil v posledním okamžiku tvoření. I stvoření Evy byl jen básnický obraz, který měl ženám připomenout, že jsou nedílnou součástí muže, a jistě to platí i naopak, muž a žena tvoří rodinu, která má být jako jedno tělo.

Četl jsem si nové výpočty o stáří země a hvězd a připadalo mi, že skutečnost se odehrávala v jiném rozměru, než je ten, v němž se pohybuje biblická zvěst. Jako by se vesmírný čas lišil od toho biblického, od lidského času. Vše podle biblické zvěsti vzniklo nedávno a v nejbližší době zanikne, přijde apokalypsa, nastane poslední soud – a konec. Ale měly vesmír i čas svůj začátek a budou mít svůj konec? A pokud ano, dovedeme jej vůbec vnímat, a tedy pochopit? Jednou jsem se o tomhle posledním rozporu zmínil bratru vikáři.

Ano, připustil, jsou dva druhy víry, jedna se odvolává k vědě a druhá k víře v boží stvoření. Věda je mladá, a tedy bojovná, sebevědomá a pyšná. Dělá si nárok nato, že jediná je schopna poznat skutečnou pravdu o všem, co se dálo, co se

děje i bude dít. Naproti tomu náboženská víra je prastará. Nemám na mysli naši evangelickou víru, řekl, ale to, že lidé věřili v sílu nad sebou od chvíle, kdy se objevili na zemi. Musíme přece předpokládat, že i oni se za ty dlouhé věky blížili pravdě. Pochopili, že jsou otázky, na které člověk nikdy nenajde odpověď, může jen věřit, že je tvorem stvořeným podle obrazu božího, a je obdařen nesmrtelnou duší právě proto, že je stvořen k božímu obrazu. O tom nikdy nebude podán přesvědčivý důkaz. Důležité však je, abychom žili podle přikázání desatera a Ježíšova učení o nutnosti lásky. Ty našemu konání dávají smysl, v to věříme. Víra je základ naší spásy.

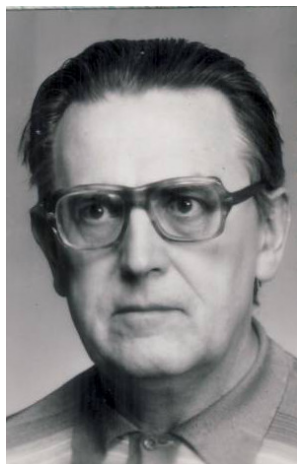
Pak ještě dodal, že člověk potřebuje věřit. Ztratí-li víru v milosrdného a spravedlivého Boha, najde si jinou víru, která bude vždy pokleslejší, protože v ní bude pominuto tajemství života, milosrdenství i spravedlnost.

Na tuhle větu bratra vikáře jsem mnohokrát v životě vzpomínal, ale tehdy jsem jí nevěnoval velkou pozornost. Vadilo mi, že se vlastně vyhnul tomu, aby uvažoval o mých pochybách, a odkázal mne jen k moudrosti předků a nutnosti přijmout Ježíšovo učení o lásce. Jenže v moudrost předků jsem nevěřil, svět, který nám odkázali, byl dosti krutý a lásky se v něm vyskytovalo poskrovnu.”

Klíma, Ivan. Moje šílené století. 1.vyd. Praha: Academia. Edice Paměť, sv.17, 526s. ISBN 978–80–200–1697–3. Úryvek vybrala *Bára Uličná*.

Varhaníci v našem sboru II.

Zdeněk Coufal

Narodil se roku 1926 v Praze. S rodiči a svou o deset let mladší sestrou chodil do vinohradského sboru, v němž se také seznámil se svou budoucí ženou Boženou Lukšovou, s kterou měl potom dva syny.

Celá rodina docházela do sboru, Zdeněk byl také dlouholetým členem staršovstva. Hudba, a zvláště ta církevní, byla jeho velkou celoživotní láskou. Byl varhaníkem a sbormistrem, v evangelickém zpěvníku najdeme řadu písní, ke kterým napsal text či nápěv, případně obojí. Jako u řady dalších lidí se i u něj snoubila láska k hudbě s matematickým nadáním. Vystudoval konzervatoř, hudbě se však věnoval spíše zájmově – učil na střední škole matematiku, pak pracoval v Národním divadle ve skladu nábytku pro jeviště.

Jeho synové Pavel a Zdeněk vzpomínají: Varhaníkem na Vinohradech byl táta s bratrem Kantorkem, vedl i pěvecký sbor a také sbor a sólisty Kostnické jednoty, jezdili koncertovat po sborech napříč celou republikou. Často zpívali s orchestrem Kostnické jednoty. Táta sklá-

dal písně, pracoval na evangelickém zpěvníku, který měl celý napsaný jako kartotéku. Nové písně, které byly zařazeny do zpěvníku, se postupně nacvičovaly při bohoslužbách.

Sledoval vážnou hudbu a nahrával si na magnetofon stovky hodin hudby hlavně z německých rádií, protože u nás se toho tehdy moc nehrálo. Také vyučoval hudbu a hru na varhany na bohoslovecké fakultě. Hudbou trávil většinu času, psal si všechny noty ke všem hlasům ve sborech i jednotlivým hudebníkům, psal také příspěvky o hudbě do Kostnických jisker.

Snažil se k hudbě vést i své děti. Jako děti jsme chodili často do Národního, Tylova i Smetanova divadla. Cvičil s námi hru na lesní roh a trumpetu i klavír, doprovázel nás někdy na klavír i na vystoupeních LŠU.

Církevní hudbu jsme doma slyšeli často, ale nějaké speciální přehrávání se doma nekonalo, maminka měla hudbu také ráda, ale radši měla lehčí žánry, třeba operety apod.

Po tatínkovi zbylo mnoho not – nějakou dobu byly ve dvou skříních na kruchtě a pak je někdo probral, některé si vzal bratr Morawetz, ale hodně se toho vyhodilo.

Nahrané pásky a kazety jsme vyhodili, též videokazety a asi 1200 gramofonových desek jsme dali jednomu skautovi, který se vážnou hudbou zabývá. Pár artefaktů se podařilo uchovat a i pár stránek jeho notového rukopisu, kde noty vypadaly jako vytištěné.

Schází nám? i když by mu bylo úctyhodných 87 let...

Zdeněk a Pavel Coufalovi, jaš

Jaký je Bůh?

„Boží abeceda“ dle našich konfirmandů

A– Asistent
 B– Barikáda
 C – Cisterna lásky
 D– Dobrý
 E– Extrovertní
 F– Fascinující, Familiární, Frajer
 G– Grandiózní, Gigantický
 H– Hodný, Houževnatý
 I– Impozantní
 J– Jistý
 K– Kouzelný
 L– Laskavý
 M– Milosrdný
 N– Nádherný, Neobyčejný
 O– Originální
 P– Průvodce
 R– Rádce
 S– Srdečný, Spravedlivý
 T– Trpělivý
 U– Úžasný
 V– Veleslavný
 Z– Zajímavý
 Ž– Životadárný

Zamyšlení nad stárnutím III.

Přísl. 10, 27–31

Máte-li dobře stárnout, musíte zůstat pružní v myšlení. Bible praví: „Jestliže se mraky naplní, spustí se na zemi déšť. Jestliže strom padne k jihu či na sever, zůstane na místě, kam padl. Kdo příliš dá na vítr, nebude sít, kdo hledí na mraky, nebude sklízet.“ (Kaz 11–3–4) Některé věci v životě jsou nevyhnutelné. Mraky nesou déšť, strom padá v bouři. Podobně jako nemůžete ovládat počasí, neovládáte ani okolnosti, které kolem vás vzniknou.

Život bez riskování? To je pouhý mýtus. Cokoli podniknete, riskujete. „I když se člověk dožije mnoha let, k, ať se z nich raduje ze všech, ale na dny temnoty ať pamatuje, že jich bude mnoho. Cokoli přijde, je pomíjivost.“ Kaz 10, 8–9.

Kopáte-li jámu, můžete do ní spadnout. Ba můžete se poranit i při sekání dříví. Říkáte si: Už mám svůj věk, nebudu nic riskovat. Jenže vyhýbáte-li se riziku důsledně, promeškáte, to, co pro vás Bůh připravil. Jak tedy můžete užívat i